

Paasserie 2017 – Vallen & opstaan
Dagthema: Wonder boven wonder

Overweging 26 maart 2017 – Bart-Jan van Gaart

Lector: Carla Koot

*“... de Eeuwige laat zich niet op de eerste plaats vinden
in het centrum van de religieuze macht.
Niet in de Sint Pieter en niet in de Kathedraal.
Misschien wel zomaar ergens aan een gracht in Amsterdam
of God weet in welke krocht of steeg ...”*

Eerste lezing - Exodus 17, 3-7

Tweede lezing - Johannes 4:5-26

Derde lezing - Johannes 4:27-42

Opening van de dienst

Openingslied

Huub Oosterhuis/Tom Löwenthal

1. koor 2. allen

Onstilbare tonen, zwijgende woorden
mogen hier klinken.

De mond die ze zingt,
het hart dat ontvangt zij gezegend.

Zoals een landschap meer ruimte is
dan te zien is

en zonen meer zijn
dan de perfecte vorm van de lippen.

Zo roepen wij uit wirwar te voorschijn
een weg

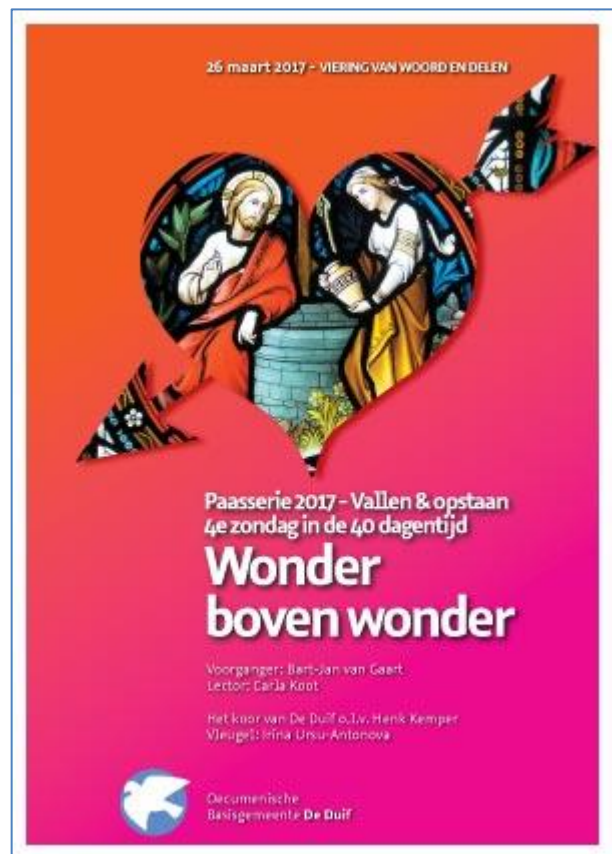
een lichtgestalte uit dromen
en schaduw van dood -

Zo wordt van aarde tot hemel Gij, onze
enige ware.

Welkom

Inleiding

Vandaag lezen we uit het evangelie van Johannes. Als ik zie dat Johannes op het programma staat, dan weet ik dat ik de boeken in moet. Johannes zit, meer nog dan de anderen evangelien, vol met verwijzingen en codes die ontcijferd moeten worden voor het begrijpen

pag. 1

Oecumenische
Basisgemeente **De Duif**

© Oecumenische basisgemeente De Duif, Amsterdam – www.deduif.net - info@deduif.net
Deze tekst is bedoeld voor persoonlijk, niet-commercieel gebruik, zoals voor studietoelinden.
Elke vorm van herpublicatie van (een deel van) de inhoud van deze tekst zonder
voorafgaande schriftelijke toestemming van de maker is verboden.

van waar het eigenlijk om gaat. Mijn belangrijkste bron is het lijvige boek van Jan Nieuwenhuis, misschien de kenner van de apostel en evangelist Johannes bij uitstek. Vandaag gaat het over een man en een vrouw die elkaar ontmoeten bij een put. En van wat deze ontmoeting voor beiden betekent, maar daarover straks meer.

Laten wij nu eerst stil worden in onszelf en voor de Eeuwige brengen wat ons van harte wordt ingegeven.

Gebed

Soms vluchten we,
vluchten we van onze medemens en van jou, God.
Soms vergeten we het verdriet van de anderen
en vluchten we van onszelf,
vergeten we ons ware bestaan.

Soms zoeken we licht
en vergeten we de ander in de duisternis,
zoeken we liefde
en laten we de ander verkommeren,
zoeken we tijdsbesteding
en rennen aan onszelf voorbij.

Krachtige en Tedere,
vergeef ons onze kleinmoedigheid
en steun ons,
opdat we kunnen leven
met open ogen en open armen.

Lied

Huub Oosterhuis/Tom Löwenthal

Refrein (1. koor 2. allen)

Die om mij smeekt, die ik heb afgeweerd
zolang ik kon.

Die mij niet, sleurde, niet duwde, maar wenkte,
over uw drempel.

Die de sluier van mijn angst niet scheurde,
maar optilde.

Die met enkel uw stem mij zo vermurwde,
dat ik wilde.

Refrein (1. koor, 2. allen)

Die om mij smeekt, die ik heb afgeweerd
zolang ik kon.

Ooit door geruchten over U geknecht.
Nu zonder angsten, eindelijk verwacht ik U.

Refrein (1. koor, 2/3 allen)

Die om mij smeekt, die ik heb afgeweerd
zolang ik kon.

Lezing: Exodus 17, 3-7

Het water bij Massa en Meriba

Heel de gemeenschap van de Israëlieten vertrok uit de woestijn van Sin, om volgens de aanwijzingen van de heer van kamp tot kamp verder te trekken. Toen ze hun kamp opsloegen in Refidim, had het volk geen water te drinken. Ze begonnen Mozes verwijten te maken en zeiden: 'Geef ons water te drinken.' Mozes antwoordde: 'Waarom maakt u mij verwijten en waarom daagt u de heer uit?' Maar de mensen leden daar hevige dorst; zij bleven tegen Mozes morren en zeiden: 'Waarom hebt u ons weggevoerd uit Egypte als we toch met kinderen en vee van de dorst moeten sterven?' Mozes klaagde zijn nood bij de heer: 'Wat moet ik toch doen met dit volk? Ze staan op het punt mij te stenigen.' De heer antwoordde Mozes: 'Ga met enkelen van Israëls oudsten voor het volk uit, neem de staf in uw hand, waarmee u de Nijl geslagen hebt, en ga op weg. Ik zal ginds, voor uw ogen, op een rots staan, op de Horeb. Sla op die rots: er zal water uit stromen zodat de mensen kunnen drinken.' Mozes deed dat in het bijzijn van Israëls oudsten. Hij noemde de plaats Massa en Meriba vanwege de verwijten van de Israëlieten en omdat zij de heer hadden uitgedaagd door zich af te vragen: 'Is de heer nu bij ons of niet?'

(Uit: BasisBijbel)

Lied

Huub Oosterhuis / Antoine Oomen

1.Koor 2. Allen

Alsof de richting ons werd ingeschapen
gaan wij de onbegonnen lange weg.
Een harde dienst is van ons afgenomen.
Vrijheid van spreken is ons aangezegd. (2x)

K: Sprekend alleen zullen wij op Hem lijken,
die sprak: 'Het worde licht, Ik zal er zijn'.
Nog eeuwen en wij zullen woorden vinden,
nieuwe, zonsopgang boven de woestijn.

A: Er zal een land zijn, uit de zee gespaard.
Er zullen mensen zijn, uit ons geboren.
De grond zal nog de grond zijn, het gezaaide
zal sterven en ontbloeien. Het wordt zomer.

K: En het wordt winter. En de afgrond daalt
over de aarde, diepe zee van eeuwen
waarin wij weg zijn. En weer zullen slaven,
uit ons geboren, om bevrijding schreeuwen.

K: En weer zullen slaven, uit ons geboren,
om bevrijding schreeuwen. (4x)

A: En weer zullen slaven, uit ons geboren,
om bevrijding schreeuwen.

Lezing: Johannes 4:5-26

Gesprek met een Samaritaanse vrouw

Zo kwam hij bij de Samaritaanse stad Sichar, dicht bij het stuk grond dat Jakob aan zijn zoon Jozef gegeven had, waar de Jakobsbron is. Jezus was vermoeid van de reis en ging bij de bron zitten; het was rond het middaguur. Toen kwam er een Samaritaanse vrouw water putten. Jezus zei tegen haar: 'Geef mij wat te drinken.' Zijn leerlingen waren namelijk naar de stad gegaan om eten te kopen. De vrouw antwoordde: 'Hoe kunt u, als Jood, mij om drinken vragen? Ik ben immers een Samaritaanse!' Joden gaan namelijk niet met Samaritanen om. Jezus zei tegen haar: 'Als u wist wat God wil geven, en wie het is die u om water vraagt, zou u hem erom vragen en dan zou hij u levend water geven.' 'Maar heer», zei de vrouw, 'u hebt geen emmer, en de put is diep – waar wilt u dan levend water vandaan halen? U kunt toch niet meer dan Jakob, onze voorvader? Hij heeft ons die put gegeven en er zelf nog uit gedronken, en ook zijn zonen en zijn vee.' 'Iedereen die dit water drinkt zal weer dorst krijgen,' zei Jezus, 'maar wie het water drinkt dat ik hem geef, zal nooit meer dorst krijgen. Het water dat ik geef, zal in hem een bron worden waaruit water opwelt dat eeuwig leven geeft.' 'Geef mij dat water, heer,' zei de vrouw, 'dan zal ik geen dorst meer hebben en hoef ik ook niet meer hierheen te komen om water te putten.' Toen zei Jezus tegen haar: 'Ga uw man eens roepen en kom dan weer terug.' 'Ik heb geen man,' zei de vrouw. 'U hebt gelijk als u zegt dat u geen man hebt,' zei Jezus, 'u hebt vijf mannen gehad, en degene die u nu hebt is uw man niet. Wat u zegt is waar.' Daarop zei de vrouw: 'Nu begrijp ik, heer, dat u een profeet bent! Onze voorouders» vereerden God op deze berg, en bij u zegt men dat in Jeruzalem de plek is waar God vereerd moet worden.' 'Geloof me,' zei Jezus, 'er komt een tijd dat jullie noch op deze berg, noch in Jeruzalem de Vader zullen aanbidden. Jullie weten niet wat je vereert, maar wij weten dat wel; de redding komt immers van de Joden. Maar er komt een tijd, en die tijd is nu gekomen, dat wie de Vader echt aanbidt, hem aanbidt in geest en in waarheid. De Vader zoekt mensen die hem zo aanbidden, want God is Geest, dus wie hem aanbidt, moet dat doen in geest en in waarheid.' De vrouw zei: 'Ik weet wel dat de messias zal komen' (dat betekent 'gezalfde'), 'wanneer hij komt zal hij ons alles vertellen.' Jezus zei tegen haar: 'Dat ben ik, degene die met u spreekt.'

(Uit: Nieuwe Bijbelvertaling © 2004/2007 Nederlands Bijbelgenootschap)

Muziek

Lezing: Johannes 4:27-42

Op dat moment kwamen zijn leerlingen terug, en ze verbaasden zich erover dat hij met een vrouw in gesprek was. Toch vroeg niemand: 'Wat wilt u daarmee?' of 'Waarom spreekt u met haar?' De vrouw liet haar kruik staan, ging terug naar de stad en

zei tegen de mensen daar: 'Kom mee, er is iemand die alles van mij weet. Zou dat niet de messias zijn?' Toen gingen de mensen de stad uit, naar hem toe.

Intussen zeiden de leerlingen tegen Jezus: 'Rabbi, u moet iets eten.' Maar hij zei: 'Ik heb voedsel dat jullie niet kennen.'

'Zou iemand hem iets te eten gebracht hebben?' zeiden ze tegen elkaar. Maar Jezus zei: 'Mijn voedsel is: de wil doen van hem die mij gezonden heeft en zijn werk voltooien. Jullie zeggen toch: "Nog vier maanden en dan komt de oogst"? Ik zeg jullie: kijk om je heen, dan zie je dat de velden rijp zijn voor de oogst! De maaier krijgt zijn loon al en verzamelt vruchten voor het

pag. 4

eeuwige leven, zodat de zaaier en de maaier tegelijk feest kunnen vieren. Hier is het gezegde van toepassing: De een zaait, de ander maait. Ik stuur jullie eropuit om een oogst binnen te halen waarvoor je geen moeite hebt hoeven doen; dat hebben anderen gedaan en jullie maken hun werk af.'

In die stad kwamen veel Samaritanen tot geloof in hem door het getuigenis van de vrouw: 'Hij weet alles van me.' Ze gingen naar hem toe en vroegen hem bij hen te blijven. Toen bleef hij nog twee dagen. Nog veel meer mensen kwamen tot geloof door wat hij zei; ze zeiden tegen de vrouw: 'Wij geloven nu niet meer om wat jij gezegd hebt, maar we hebben hem zelf gehoord en we weten dat hij werkelijk de redder van de wereld is.'

(Uit: Nieuwe Bijbelvertaling © 2004/2007 Nederlands Bijbelgenootschap)

Toespraak

Nu 33 jaar geleden, in het eerste jaar van mijn Theologiestudie (ik was toen 21), was er een week bibliodrama geprogrammeerd. Dat betekende dat we verhalen uit de bijbel na gingen spelen. Maar eerst moesten we leren om ons met ons lichaam zo vrij te voelen dat we bij het spelen geen last meer zouden hebben van ongewenste remmingen en verlegenheden. Daartoe kregen we de opdracht om elkaar in en uit te pakken. De docent, die ik al op het eerste gezicht een engerd vond, zou het wel even voordoen en, u raad het al, koos mij, een blonde jongen die er op zijn 21e uitzag als 16, als slachtoffer. Dat inpakken bleek in de praktijk te betekenen dat je gestrekt op de grond ging liggen en dat de ander dan net zo lang aan je plukte en vouwde tot je in foetushouding lag. Bij mij had de opdracht niet het gewenste effect. Ik besloot dat bibliodrama niets voor mij was.

Toch heb ik mij er nog wel eens schuldig aan gemaakt. Ook tijdens mijn studie. We moesten toen het verhaal dat ik u net heb voorgelezen naspelen en dat bracht ons tot groot inzicht in wat er allemaal gebeurt en welke diepe lagen er onder de feitelijke mededelingen schuil gaan. Ik wil met u als een soort archeoloog in dit verhaal gaan spitten en kijken wat we allemaal vinden en of dat ons tot meer begrip van deze geschiedenis kan brengen. We beginnen met de eerste laag. Wat gebeurt hier? Ik ben niet zo van het herhalen van wat juist voorgelezen is, maar hier is het echt even nodig.

Merkwaardig antwoord

Een man zit bij een waterput uit te rusten van een vermoeiende tocht, als er op het heetst van de dag een vrouw komt om water te putten. Gezien het feit dat hij geen emmer bij zich heeft vraagt hij haar wat te drinken. De vrouw is verbaasd, geheel tegen de wellevendheid in, aangesproken te worden door een man en laat dat ook blijken. Dan zegt de man: "als je wist wie ik ben zou je mij te drinken geven". Een merkwaardig antwoord. De vrouw begrijpt het dan ook niet en zegt "je hebt niet eens een emmer bij je." Het antwoord van de man is nog vreemder: "iedereen die van het water uit deze put drinkt, krijgt weer dorst. Maar wie van het water drinkt dat ik hem zal geven krijgt nooit meer dorst". Vrij vertaald zegt de vrouw dan: "kom maar op met dat levend water van jou". Ze heeft de woorden van de man dubbelzinnig opgevat. We luisteren hier in eerste instantie niet naar een vroom verhaal, maar naar de ontmoeting tussen een man en een zelfbewuste, misschien een tikje brutale vrouw die, zoals we hoorden, er wellicht moeite mee zou hebben om het getal van haar vroegere minnaars met juistheid op te geven. Een lichtekooi! Ze begrijpt uit de woorden van de man dat het de bedoeling is om hem aan dat rijtje toe te voegen. De man, Jezus, doorziet dit en zegt onmiddellijk: "Ga je man halen". Ieder ander verstaan

van dit verhaal dan als een verleidingsscène maakt dat “ga je man halen” tot een uiterst merkwaardige uitspraak.

Johannes neemt ons dus op het eerste gezicht mee naar een niemendalletje. De held van zijn verhaal ontmoet op het heetst van de dag (het heetst van de dag!) een straatmadelief die er wel pap van lust en alles wat hij zegt wordt dubbelzinnig opgevat. Dat is volstrekt logisch want het gaat tenslotte niet aan om een vreemde vrouw aan te spreken als je geen bijbedoelingen hebt.

Heetst van de dag

De opdracht van Jezus “ga je man halen” werkt als een emmer ijskoud water. Het binnenbrandje bij de vrouw is meteen volledig geblust en ze herstelt zich bewonderenswaardig snel. Weer blijkt dat ze niet op haar mond gevallen is. Ze zegt naar waarheid: “ik heb geen man”. Kennelijk weet Jezus meer van haar want hij zegt: dat zeg je terecht, want vijf mannen heb je gehad en die je nu hebt is je man niet”. De vrouw merkt dat ze niet met zomaar iemand te maken heeft en nu komt het verhaal op het door Jezus gewenste niveau en dalen wij af naar een onderliggende laag.

Een vrouw gaat, op het heetst van de dag, als ieder verstandig mens de schaduw opzoekt, water putten. Waarom juist dan?

Wellicht heeft ze geen zin om anderen te ontmoeten, wellicht weet ze dat anderen haar liever niet ontmoeten. De vrouw is een Samaritaanse. Een slordige 1000 jaar voordat deze scene zich afspeelt, was het Koninkrijk Israel, van Saul, Salomon en David gesplitst in een Noordrijk, Israel, waar de Samaritanen deel van uitmaakten en een Zuidrijk Juda met als hoofdstad Jeruzalem. In de tijd van Jezus waren de tegenstellingen tussen beide groepen niet minder dan ervoor. De Judeeërs zagen zichzelf als Orthodox en keken op de Samaritanen neer. Tussen beide groepen was er nauwelijks omgang. Een beetje zoals Katholieken en Protestanten op het hoogtepunt van de verzuiling. De put waarnaar de vrouw onderweg is, is niet zomaar een put maar de put van Jacob waarvan in de nabijheid het graf is van Jozef, zoon van Jacob, de beroemde onderkoning van Egypte.

Tromgeroffel

Johannes wil dus zeggen: we zijn bij de vaders. Zoals in de schrift, telkens wanneer er sprake is van een berg eigenlijk tromgeroffel klinkt om ons te waarschuwen dat er iets bijzonders gaat gebeuren en wij opgeroepen worden tot ‘sursum corda’, onze harten omhoog te heffen weg van het alledaagse, zo betekent een put of bron enerzijds terug naar de oorsprong en anderzijds het begin van iets nieuws. Het volk Israël verdroogd en mokkend in de woestijn ontvangt levend water uit de rots. Ze schudden het stof van zich af en drinken.

Als de vrouw bij de waterput arriveert treft ze een man aan, een Judeeër. Dat is gewoon en nog gekker wordt het als de man haar vrijmoedig aanspreekt. Iemand uit Juda die een ander uit Samaria en ook nog eens een vrouw aanspreekt, dat strijkt tegen alle religieuze haren in. Het is een regelrechte provocatie! Jezus vraagt de vrouw om drinken want hij heeft geen emmer bij zich en zijn 12 vrienden zijn, met z’n allen, naar de stad om boodschappen te doen. Het is het 6e uur, op het heetst van de dag. Tussen haakjes: (Het zal ook het 6e uur zijn als Jezus ter dood wordt veroordeeld.) Johannes plaatst Jezus hier in zijn rol van boodschapper van een nieuwe interpretatie van de oude Schriften. De vrouw vat dit aanvankelijk volkomen verkeerd op zoals reeds besproken, maar nadat Jezus een handige wending aan de conversatie geeft valt het kwartje en is ze volledig bij de les. De vreemdeling

doet niet alleen ongehoorde dingen hij zegt ze ook en de vrouw herkent en erkent wie zij voor zich heeft: een profeet! Dan stelt de vrouw het oude conflict tussen Samaritanen en Judeeërs aan de orde: waar moet je God aanbidden? In Jeruzalem, zoals de Judeeërs doen en dat van anderen eisen of kan het ook op de berg Gerizim waar eens een tempel stond die door de Judeese hogepriester een 100 jaar eerder verwoest is. Een beetje alsof alle Amsterdamse moskeeën gesloten moeten worden en geëist wordt dat Moslims voortaan in de Christelijke kerken komen bidden.

Gevonden en aanbeden

Niks nieuws onder de zon dus. Jezus' antwoord komt als een verrassing: niet in de tempel van Jeruzalem en niet op de berg Gerizim maar in degene met wie je spreekt. Het is in Jezus zelf, in alles waar hij voor staat, waar God gevonden en aanbeden kan worden. De vrouw is overtuigd. Zij ziet. Bij de bron van de vaderen ontvangt zij nieuw leven. Vijf mannen heeft zij gehad, een verwijzing naar de vijf boeken van de Torah. Haar huidige man is haar man niet. Ze had de verkeerde bruidegom. In

Jezus ontmoet zij haar nieuwe geestelijke bruidegom, een zielsverwant. Zij drinkt zijn woorden en wordt van een dorstige een apostel. Het gesprek met de vreemde is een beslissend gesprek geworden. Een ontmoeting die ze niet meer zal vergeten. Vanaf dat moment opent zich voor haar ogen een nieuwe horizon.

Kennelijk is de vrouw toch niet zo'n wildebras en daarom buitengeslotene als we eerst dachten want ze weet velen uit haar stad te overtuigen om naar Jezus toe te gaan en van zijn woorden te drinken. Jezus blijft zelfs twee dagen in Samaria. Wat een verhaal!

Niet in het centrum

Boodschap van dit alles: de Waarachtige, de Eeuwige laat zich niet op de eerste plaats vinden in het centrum van de religieuze macht. Niet in de Sint Pieter en niet in de Kathedraal. Misschien wel zomaar ergens aan een gracht in Amsterdam of God weet in welke krocht of steeg. Het zijn de onverwachte, misschien zelfs ongewilde, ontmoetingen met volslagen onbekenden waarin God zich laat kennen. In de mindere mens, in de onbereikbare mens en steeds onverwacht. Laten wij maar zorgen dat onze ogen en oren wijd open staan en niet vertroebeld worden door angst en vooroordelen. We mogen het momentum niet missen. Het kan zomaar de Messias zelf zijn met wie wij spreken.

Lied

Huub Oosterhuis / Antoine Oomen

Jij bent de God die mij gegeven is,
de beker die voor mij ingeschonken staat.
Mijn levenslot rust in jouw hand,
goed land is mij ten deel gevallen.
Jij bent het lot dat mij beschoren is,
mijn schaduw, de engel die mij troost mij kwelt -
laat deze kelk aan mij voorbijgaan, gauw,
ik kan geen mensen drinken.
Wie ben je, jij die mij te drinken vraagt?
Je aarzelt nog aan mijn deur, je klopt en wacht,
een dorstend hert- en ik een lege bron
dorstend naar stromen regen.

Geloofsbelijdenis

Ik geloof in Een
die naar het woord van Jezus?
en van zijn gemeente hier op aarde?
die naar het levend woord der Schriften Israëls
en der profeten?
die naar ons hart verhoopt?
de schreeuw der mensen hoort,
het hulpgeroep, het bitter geschrei?
van mensen overal op aarde?
die hun lijden ziet, hun namen kent,?
die is afgedaald om te bevrijden?
die verschenen is om ons te dienen,?
die mensen stuurt naar mensen in nood?
die komen zal in zijn Messias?
bron van levenskracht en licht
woord van licht en bevrijding?
geest van licht en volharding?
Gij alleen zijt waard genoemd te worden: God.
Liefde in ons en boven ons uit
zo moge het zijn.?

Gebedsintenties (groene boek)

Tafelgebed

Huub Oosterhuis / Antoine Oomen

Gij die de stomgeslagen mond verstaat
van alle stervelingen die wij zijn,
wij roepen u de naam toe van een mens,
Jezus, de zoon der mensen, uw geliefde.

Nooit sprak een mens als hij,
in hem verstonden wij uw bestaan,
de zin van ons bestaan.
Hij is uw woord geweest, hij heeft volbracht
alle gerechtigheid, een mens voor allen.

Om zijnentwil zie ons, dit uur bijeen.
Zie alle stervelingen van de wereld,
waar onze doden zijn, verkoold, verwaaid,
vragen wij U: hebt Gij hen nog gezien ?

Waarom genadeloos vernietigd worden
de armsten van de wereld, uw geliefden;
waarom wij die met weinigen bezitten
wat allen toebehoort, uw woord niet doen,

geen wereld maken die in vrede is,
een nieuwe orde van gerechtigheid -

Gij die ons hebt gezegd wat leven is:
te doen wat goed is, recht, elkaar bevrijden.

Gij die dit woord ons in gegeven hebt,
een bron van kracht en moed en zeker weten.
Gij die het licht in ons geschapen hebt:
dat niet de duisternis ons overmeestert.

Dat niet het laatste woord is aan de dood,
Gij die tot hier ons vasthoudt in het leven,
Gij die ons afgestemd hebt op uw stem,
Gij die ons hebt geschapen naar U toe,

Gij die ons zocht, nog voor wij om U riepen,
Gij die gezegd hebt dat Gij ons zult vinden,
wij roepen U de naam toe van uw mens,
Israël, deze aarde, uw geliefde.

Eeuwige,
Wij breken het brood voor elkaar
en wij ontvangen het lichaam
van Jezus jouw zoon.
die ten einde toe jouw weg gegaan is:
die in de nacht van zijn overlevering
het brood genomen heeft en uitgedeeld;
neemt en eet heeft hij gezegd,
dit is mijn lichaam voor jullie.

Ook de beker heeft hij ons gereikt:
Kun je de beker drinken die ik drinken moet?
drink dan deze beker van een nieuw verbond
tot gedachtenis aan mij.

Wij bidden je
dat wij, uit kracht van Hem,
mogen bestaan in liefde en in vrede;
dan zal Hij zelf aanwezig komen
overal waar wij woorden spreken
en aanwezig zijn,
dan zullen wij zijn lichaam worden
in deze wereld.

Onze Vader

Onze Vader in de hemel,
laat uw naam geheiligd worden,
laat uw koninkrijk komen
en uw wil gedaan worden
op aarde zoals in de hemel.
Geef ons vandaag het brood

Nieuwe Bijbelvertaling

dat wij nodig hebben.
Vergeef ons onze schulden,
zoals ook wij hebben vergeven
wie ons iets schuldig was.
En breng ons niet in beproeving,
maar red ons uit de greep van het kwaad.
Want aan u behoort het koningschap,
de macht en de majesteit tot in eeuwigheid.
Amen.

Nodiging

Moge het delen
van dit brood
ons sterken in de hoop
dat een nieuwe wereld komen zal
waar brood en recht en liefde is
genoeg voor allen.
Want in dit brood
herkennen wij Jezus zelf
en alles waar hij voor staat,
als voedsel
voor mensen onderweg.

Brood en wijn rondgedeeld

Lied

Huub Oosterhuis / Antoine Oomen

Overal zijt Gij onzichtbaar gegeven,
sprekend nabij, de stilte verwacht U.
Mensen bestaan U, zien en beleven U.
Mensen van vlees, van licht en gesteente,
hard en van bloed, een vloed niet te stelpen,
mensen uw volk, uw stad hier op aarde.
Aarde is al wat wij zijn, wat wij maken.
Adem ons open, maak ons uw aarde,
uw nieuwe hemel, vrede op aarde.

Voorbeden

Eeuwige, bron van leven,
wij bidden voor onze samenleving,
die gebroken wereld van u,
waarin wij als scherven en scherfjes
geen eenheid kunnen vinden
en elkaar beschadigen.
Onze wereld is opengebrouwen
en heeft veel gezichten gekregen,
met soms sluiers en doeken daaroverheen.

Geef dat wij ieder mens allereerst
als een schepping van u zien.
Help ons anderen bij te staan en
en pijn te verdragen.
Geef ons daartoe uw liefde in ons hart.

Eeuwige, bron van leven,
in onze veelkleurige samenleving
bidden wij om helder te zien in uw woord
hoe u vanaf het begin
gezinnen, families en volken liet ontstaan,
in alle kleuren en talen.
U hebt oog voor de enkeling,
wil voor hem of haar een bron zijn,
een helpende hand, een liefdevolle blik.
Leer ons zo te leven met onze medemens.
Zegen alle inspanningen die gericht zijn op vrede.

Gedenk Eeuwige, uw lijdende mensen,
Wil iets goeds in hun levens beginnen
door uw goede Geest, die moed en hoop geeft.
Zegen alle hulpverleners,
laat uw naam ieder tot hulp zijn
en doe ons uitzien naar de dag van Jezus Christus.

Vriendelijk licht,
waar liefde bestaat, is geen plaats voor haat.
Laat ieder trouw zijn werk verrichten
in dienst van de samenleving en van u.
Sterk ieder tot zijn taak. Amen.

Slotgebed

Gij in uw grenzeloos licht,
als wij bestaan voor U
als Gij ons hoort en ziet
deze mensen die hier zijn
die U roepen: wie zijt Gij,
Eeuwige Levende God-

Als Gij ons hebt gemaakt
zoals Gij licht hebt gemaakt
zoals Gij nacht hebt gemaakt,
aarde, en deze dag,

zegen ons dan met uw licht
met het licht van uw ogen.

Zegenwens

Laten wij gaan staan om elkaar te zegenen
Moge de Eeuwige je genadig zijn.
Moge het licht van zijn aanwezigheid jou tot gids zijn.
Dat Hij je mag behoeden en ondersteunen.
Dat Zijn geest niet van je wijkt.
Moge als je slaapt, de engelen over je waken
en als je ontwaakt, moge je vervuld worden van zijn genade.
Heb Hem lief en dien Hem alle dagen van je leven.
Dan, eenmaal, sta je oog in oog met de Eeuwige:
De Vader, de Zoon en de Heilige Geest
Amen.

Slotlied

Huub Oosterhuis / Antoine Oomen

De steppe zal bloeien.
De steppe zal lachen en juichen.
De rotsen die staan vanaf de dagen der schepping,
staan vol water, maar dicht, de rotsen gaan open.
Het water zal stromen, het water zal tintelen, stralen,
dorstigen komen en drinken, de steppe zal drinken.
De steppe zal bloeien.
De steppe zal lachen en juichen.

De ballingen keren.
Zij keren met blinkende schoven.
Die gingen in rouw tot aan de einden der aarde,
één voor één, en voorgoed, die keren in stoeten.
Als beken vol water, als beken vol toesnellend water,
schietend omlaag van de bergen, als lachen en juichen.
Die zaaiden in tranen,
die keren met lachen en juichen.

De dode zal leven.
De dode zal horen: nu leven.
Ten einde gegaan en onder stenen bedolven:
dode, dode, sta op, het licht van de morgen.
Een hand zal ons wenken, een stem zal ons roepen:
Ik open hemel en aarde en afgrond en wij zullen horen.
En wij zullen opstaan
en lachen en juichen en leven.

